

عنوان مقاله:

میدۀ شب زنده دار (نگاهی به جلوه شبنم در غزل فارسی از دیدگاه نماد گرایی و زیبایی شناسی)

محل انتشار:

متن شناسی ادب فارسی، دوره 1، شماره 4 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

منصور میرزانی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهرکرد

ماجده میرزانی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور اصفهان

خلاصه مقاله:

شبنم یا قطره‌های آبی که شبها بر گل و گیاه می‌نشیند، یکی از سازه‌های زبانی در ساختار غزل به حساب می‌آید که علاوه بر معنای قاموسی و متعارف خود در هزاره تحول و تغییر اندیشه‌ها و سبکها، جای خود را بخوبی یافته و در مفاهیم هنری و مضامین فراقاموسی و مستعار، دستمایه‌ای برای آفرینش جلوه‌های نمادین و خلق درون مایه‌های اخلاقی و عرفانی گشته است؛ به گونه‌ای که در آثار گویندگان ایرانی، این موجود خرد و درخشنده توانسته است بار معنایی گرانی را بر دوش کشد و در شعر شاعرانی نازک‌اندیش چون حافظ و صائب و پیروان سبک اصفهانی، اندیشه‌های باریک را با سبک عارفانه و عاشقانه در آیینۀ شفاف خود جلوه‌گر سازد.

کلمات کلیدی:

شبنم، فروتنی، پاک چشمی، شب زنده‌داری، یکرنگی و..

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1182717>

